

El tren fúnebre

Yoshirô Ishihara

De quina estació vas sortir,
ja ningú se'n recorda,
però el tren continua corrent
pel misteriós país on per la dreta és ple dia
i per l'esquerra el bell mig de la nit.
A cada estació on el tren arriba, sempre
el fanal vermell dóna un cop d'ull furtiu per la finestra:
tiren a l'interior, vives,
unes tesses ben negres
amb cames artificials tacades i velles sabates,
aquesta mena de fòtils vius
continuen tots vius
també quan el tren ja corre.
Tot i això, dins del tren de vapor
pesa pertot arreu una olor de cadàver.
És cert, sóc allà, jo també.
Tothom hi esdevé mig fantasma;
repenjant-se el uns en els altres,
els cossos refregant-se,
continuen endrapant i bevent una mica,
però la natgera d'alguns es torna transparent
i comença a esvair-se.
És cert, sóc allà, jo també.
Recolzats a la finestra amb un aire sorrut
ara jo, ara el meu fantasma,
de tant en tant, qui de nosaltres
comença a rosegat una poma podrida.
Així, el jo, o el seu fantasma,
separant-se, confonent-se,
esperen que el tren arribi
al futur insuportablement llunyà.
Què hi ha doncs a la locomotora?
Cada vegada que el tren travessa
un pont de ferro enorme i negre
se sent el cruixit de la carcassa.
De sobte molts fantasmes
aturen aquella mà
que per menjar es portaven a la boca.
Intenten fer memòria:

a quina estació pujaren.

FUSTER, Felícia (ed.). *Poesia japonesa contemporània*. Trad. de Felícia Fuster i Naoyuki Sawada. Barcelona: Proa, 1988.
Traducido por Felícia Fuster